

§ 265 tr. ř. toliko zřetel na poměrně nepatrnou krádež z roku 1923, nemající na onu trestní sazbu vůbec žádného vlivu, je patrné, že za tak různých předpokladů, na nichž je výrok o trestu založen, nemůže být pro otázku přípustnosti odvolání rozhodnou zásada sčítání trestů, jak jí bylo vrchním soudem užito, nýbrž že při správném výkladu zákona lze tu vycházeti výhradně a jediné z rozsudku pozdějšího, aniž bylo přihlížeti k trestu předchozím rozsudkem uloženému. Ježto pak oním pozdějším rozsudkem ohledně krádeží po předchozích rozsudcích spáchaných měl soud vyměřiti trest podle sazby § 178 tr. zák., t. j. nejméně 6 měsíců těžkého žaláře, ve skutečnosti vyměřil jej však, použív mimořádného zmírňovacího práva § 54 tr. zák., pod touto sazbou toliko 4 měsíce těžkého žaláře, bylo již s tohoto hlediska odvolání státního zástupce podle § 283 tr. ř. uznati přípustným, a přičilo by se jak zásadám logického myšlení, tak i pravidlům § 283 tr. ř., upříti právo to státnímu zástupci z toho důvodu, že k oněm trestním činům přistoupil ještě další trestný skutek, ohledně něhož došlo, poněvadž byl spáchán před oněmi předchozími rozsudky, k použití § 265 tr. ř. Ve smyslu § 33 a 292 tr. ř. bylo proto uznati právem, že rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 17. ledna 1928, jímž bylo odvolání státního zastupitelství v Praze do výroku o trestu obsaženého v rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. prosince 1927 odmítnuto jako nepřípustné, byl porušen zákon v ustanovení § 283 tr. ř.

Čís. 3165.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

»Původcem« (§ 1 (3) zákona) jest, kdo proto, by byla urážlivá zpráva uveřejněna tiskem, dal informaci v takové zprávě použitou, pokud zpráva souhlasí s informací. Zodpovědnost informátora podle tiskové novely může přijíti v úvahu pouze tehdy, když své udělení učinil za tím účelem, by bylo uveřejněno tiskem.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, Zm I 195/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 16. února 1928, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle § 488 a 493 tr. zák.

Důvody:

Podle třetího odstavce bodu 4 § 1 tiskové novely jest původcem, kdo proto, by byla urážlivá zpráva uveřejněna tiskem, dal informaci v takové zprávě použitou, pokud zpráva souhlasí s informací. Rozsudek výslovně zdůrazňuje, že zodpovědnost informátora podle tiskové novely může přijíti v úvahu pouze tehdy, když své sdělení učinil za tím účelem, by bylo uveřejněno tiskem. Zmateční stížnost soukromého ob-

žalobce nenamítá věcně ničeho proti tomuto správnému právnímu stanovisku nalézacího soudu a vytýká svými vývody, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř., toliko, že soud dospěl způsobem formálně vadným k přesvědčení, že obžalovaný neučinil své sdělení za účelem jeho uveřejnění tiskem. S tohoto hlediska uplatňuje stížnost rozpor se spisy, nejasnost a neúplnost; leč prve uvedených dvou vad neprovádí stížnost vůbec, neboť nedokazuje, že rozsudek uvedl něco jako obsah listin (protokolů svědeckých), nalézajících se při soudních spisech, co v nich skutečně obsaženo není, ani neoznačuje rozsudkový výrok, který neumožňuje nepochybné poznání, co je zjištěno; naproti tomu poukazují vývody stížnosti zjevně k tomu, že hodlá rozsudku vytýkati neúplnost, pokud pominul různé údaje svědků mlčením; leč i po této stránce není stížnost, pokud při doličování těchto vad nebrojí pouze proti přesvědčení nalézacího soudu, odůvodněna. Podle stížnosti nezjišťuje prý především rozsudek řádně, že obžalovanému bylo známo, že svědek Rudolf K. je spolupracovníkem periodického tiskopisu »M. Z.«; v posledním odstavci rozsudkových důvodů se však uvádí výslovně, že »nemůže býti pochybnosti o tom, že obžalovaný věděl, že svědek K. jest spolupracovníkem těchto novin«; nelze tedy s ohledem na toto přesné zjištění tvrditi, že soud tuto skutečnost nezjistil, že se toto zjištění sialo teprve na konci rozsudku, nemůže s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. býti vážně vytknuto, vždyť na tom nezáleží, na kterém místě důvodů jest ono zjištění. Následkem toho stává se vratkou i výtku další neúplnosti, že soud pominul zjistiti na základě výpovědi svědka K-e ve spojitosti s výpovědí svědka Antonína B-a (otce obžalovaného), že otec obžalovaného v jeho přítomnosti žádal svědka K-e, by napsal v jiné věci, kde byl v »M. Z.« uveřejněn článek otce urážející, protičlánek. Nehledíc k tomu, že výpověď otce obžalovaného vůbec nezněla v tom smyslu, jak jest uvedeno ve zmatečné stížnosti, může účelem této námítky býti pouze, by bylo dokázáno, že obžalovaný znal svědka K-e jako spolupracovníka řečeného tiskopisu; ježto však, jak shora dovozeno, soud tuto skutečnost beztak bere »bezpochyby« za prokázanu, nelze spatřovati neúplnost rozsudku v tom, že pomíjí další okolnost, z které by případně též bylo lze vyvozovati tuto soudem beztak za prokázanu vzatou skutečnost. Všemi dalšími výtkami směřuje pak stížnost proti výroku soudu, že obžalovaný neučinil svá sdělení K-ovi za tím účelem, by byla uveřejněna v »M. Z.«. Tu poukazuje stížnost především k údají svědka K-e, že se obžalovaný k němu při prvním rozho-
voru — asi v únoru nebo březnu 1927 — vyjádřil, že sbírá ještě materiál, a že uvede pak dotyčné vedoucí osoby živnostníků na veřejnost. Stížnost má tu zřejmě na mysli údaje svědka K-e, č. l. 38; dopouští se však při citaci těchto údajů závažné nepřesnosti, že podle správného obsahu onoho protokolu shora uvedená poznámka obžalovaného začala slovy »že využítuje toto jednání některých živnostníků před příštími volbami«, načež pak teprve následuje ona stížností zdůrazněná další věta. V tomto správném doslovu byla však poznámka obžalovaného i soudem hodnocena, poněvadž se o ní zmiňuje v rozsudkových důvo-

dech, při tom ovšem neuvádí slov obžalovaného, že »uvede věc na veřejnost«, leč zjišťuje další jeho poznámku, stavší se, když ho K. odkázal na redaktora Jindřicha P-a, že »si schová tu věc na pozdější dobu«, a v této souvislosti nelze pak rozsudku vytknouti neúplnost ohledně rozhodné skutečnosti; neboť stížnosti jde při této námitce o to, dokázati, že se obžalovaný dříve — v únoru nebo v březnu — zabýval myšlenkou, vystoupiti ve veřejném tisku proti živnostníkům nějakým útokem; tento záměr snaží se stížnost vyvoditi i z toho, že se obžalovaný již v únoru nebo březnu zmínil K-ovi o tom, že »uvede něco proti nim na veřejnost«, a na tomto podkladě pak dokazuje, že ono sdělení z května 1927 bylo sdělením učiněným za účelem jeho uveřejnění v tisku.

Uvážili-li se však, že obžalovaný při oné poznámce z února nebo března též řekl, že »si to schová na pozdější dobu a že věc využítuje při příštích volbách«, je na snadě, že poznámka v této své správné a celkové souvislosti — a pouze tohoto správného obsahu protokolů se může zrušovací soud držeti, — nikterak nepoukazuje k tomu, že obžalovaný usiloval o okamžité nebo co nejrychlejší nebo nejdřívější uveřejnění útoku v tisku — když se již jeho poznámka vůbec vykládá v tomto pro obžalovaného nejnepříznivějším smyslu, — nýbrž že se hodlal se svými útoky vytrasiti »až při příštích volbách«, tudíž až na podzim 1927 (viz výpověď svědka K-e). Pro posouzení záměru obžalovaného, uveřejniti útok v tisku již v květnu, jest tedy ona poznámka v celkovém a správném doslovu bezpodstatnou a nerozhodnou a nepochybil soud, pokud nezabývá se jí podrobněji, odbyl ji stručným, avšak výstižným poukazem, že tu šlo o věc, kterou chtěl obžalovaný teprve při volbách využítovati a si schoval na pozdější dobu. Těžisko pro závěr soudu, že obžalovaný neučinil své sdělení K-ovi za tím účelem, by bylo v tisku uveřejněno, spočívá v rozsudkovém zjištění, že obžalovaný netoliko nemluvil o uveřejnění tiskem, nýbrž že se ona rozmluva s K-em udála nahodile na veřejné ulici a že obžalovaný musel, anebo při nejmenším mohl žádati, by mu byl obsah toho, co případně mělo přijíti do novin, předem oznámen; a že redaktor P. sám si přál osobně mluvit s obžalovaným a ho k takovému účelu dal pozvati k sobě na 10. květen 1927, následkem čehož obžalovaný měl plný důvod za to míti, že bez jeho osobního dostavení se k P-ovi k uveřejnění nedojde. Vytýká-li tu stížnost rozsudku neúplnost, pokud prý pomíjí, že obžalovaný sám, když mu svědek K. onu poznámku P-a vyřídil, prohlásil ochotu navštívit P-a, přehlíží, že i tuto skutečnost rozsudek zjišťuje, a že v tomto směru vadou neúplnosti stížen není. Dospívá-li pak soud přes onu jím nikterak nepominutou okolnost k závěru, že obžalovaný, poněvadž ve skutečnosti k P-ovi nešel, měl vůli netrhati na uveřejnění, nelze říci, že jest tento závěr nelogickým nebo nemožným a neprovádí stížnost, pokud dovozuje z oné souvislosti opak, žádného z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. uvedených, nýbrž brojí pouze nepřipustně proti volnému hodnocení průvodů nalézacím soudem (§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř.). Stížnost popírá dále »správnost« závěru soudu, že se obžalovaný v únoru nebo v březnu obrátil na svědka K-e pouze

o radu a že ho týž odkázal na redaktora P-a, namítajíc, že soudem byl pominut údaj svědka K-e, že se při rozmluvě v květnu obžalovaného tázal, zda s ohledem na dříve navázaný styk může P-ovi něco říci. Na toto slovo klade stížnost zvláštní důraz a dovozuje, že z tohoto slova vysvítá, že obsahem první rozmluvy nebyl jen dotaz a rada, nýbrž že již po této rozmluvě byl mezi obžalovaným a P-em »styk«. Jaký »styk« to byl a proč by bylo vyloučeno, že se obžalovaný obrátil při prvé rozmluvě na K-e o »radu«, když po ní pak byl navázán prostřednictvím K-e s redaktorem P-em jakýsi »styk«, stížnost nedoličuje, poněvadž je prostě nemožno, z takového ve své povšečnosti nic neznamenantícího slova vyvozovati určité závěry; není proto rozsudek vadným, pokud si tohoto výrazu dále nevšiml. Ani skutečnost, že se svědek K. obžalovaného tázal, zdali si je své věci jist, a by si to nechal dáti od M-ého písemně, nemá takového významu, že by se jí byl musel soud pod sankcí zmatečnosti zabývati, poněvadž přes tuto skutečnost může závěr soudu, že obžalovaný neučinil své sdělení K-ovi za účelem uveřejnění, obstáti, ježto opatrnost K-em zachovaná tu stejně byla na místě, když chtěl ono obvinění sdělití třetí osobě vůbec — nikoli k uveřejnění tiskem. Pokud se stížnost v dalších vývodech snaží na základě jí samostatně sestrojených skutečností nahraditi závěry soudu jinými závěry a v této spojitosti polemizuje s názorem soudu, že obžalovaný mohl žádati za sdělení zprávy před jejím uveřejněním, by se o její správnosti mohl přesvědčiti, a pokud označuje skutečnost, že se nedostavil k P-ovi, za bezvýznamnou a pouští se do dohadů, proč P. tuto návštěvu žádal, nedoličuje těmito vývody žádného z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. uvedených, obzvlášť nedoličuje číselně dovolávané důvody zmatečnosti čís. 9 a) a b) § 281 tr. ř., k jejichž řádnému provádění se vyhledává, by stížnost vycházela ze skutkových zjištění rozsudkových; jde tu vlastně toliko o nepřipustné brojení proti volnému přesvědčení nalézacího soudu, a bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti ohledně důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. jako zřejmě nedůvodnou, a jinak jako po zákonu vůbec neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu již v zasedání neverejném.

Čís. 3166.

Ochrana, již poskytuje § 68 tr. zák. do přísahy vzatému personálu ustanovenému k ochraně lesů, není závislou na tom, zda je lesní personál oděn ve služební šat a opatřen služebním odznakem.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 155 a) tr. zák. se vyžaduje po stránce subjektivní úmysl pachatelův, přivoditi některý z těžkých následků v § 152 tr. zák. uvedených; tento zlý úmysl netřeba zvláště zjišťovati jen tenkrát, je-li zjištěno, že (byť i jen lehké) uškození na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obvykle bývá spojeno nebezpečství života.

Ustanovení § 170 čís. 1 tr. ř. předpokládá, že jde o svědka, který je sám usvědčen aneb aspoň v podezření, že spáchal čin nebo se zú-